

kronikken

AF CLAUDS KAARE PEDERSEN
ADVOKAT

Skattegidsler. Trods den fhv. og den nuværende skatteministers udenoms-
snak er realiteten, at det er den danske stat, der ensidigt har opsagt aftalerne, og
at opsigelsen har skabt kæmpe problemer for en række danske statsborgere.

Skat på dansk og skat på fransk

TEGNING: CLAUDS BIGUM

Torsdag 3. marts vedtager Folketinget efter alt at dømme et lovforslag fra skatteministeren, der går ud på ændring af noget så kedsommeligt som loven om opsigelse af Danmarks dobbeltbeskatningsoverenskomster med Frankrig og Spanien. Ingen af Folketingets politikere interesserer sig synderligt for denne lov, selvom der bagved det kedsommelige indhold gemmer sig levende mennesker, hvis tilværelse er blevet meget alvorligt ramt på grund af loven.

Den pågældende lov banede i sin tid vejen for, at den daværende skatteminister Kristian Jensen i 2008 kunne opsigte dobbeltbeskatningsoverenskomsterne med de to lande.

Det var en torn i øjet på skatteministeren, at visse typer af pensioner blev beskattet mere lempeligt i Frankrig end i Danmark, og det kan man jo ikke have. Den danske skatteminister ønskede derfor, at beskatningen skulle overgå til Danmark, men det ville Frankrig ikke være med til. I utilfredshed med den franske afvisning opsigte skatteministeren altså aftalen med det resultat, at begge lande stillede krav om skat af de samme indkomster.

De fleste af de opståede problemer er blevet løst, men det gælder ikke pensionisternes forhold. Der blev i den danske lovgivning indført nogle overgangsregler, men tilbage står, at en række danske statsborgere, der ikke er omfattet af overgangsreglerne, og som bor i Frankrig, skal betale fuld indkomstskat både i Frankrig og Danmark af deres pension. I Danmark cirkulerer det rygte, at pensioner i Frankrig er meget lempeligt beskattet, men det gælder kun visse specielle typer af ratepensioner. For andre pensioner, f.eks. pensioner der er opsparet som led i et arbejdsforhold, gælder det absolut ikke. Sådanne pensioner beskattes med ganske almindelig indkomstskat i Frankrig, og den er ikke specielt lav.

Der bor altså i dag i Frankrig ganske almindelige danske pensionister, som gennem et langt liv har arbejdet f.eks. som politimand, sygeplejerske, lærer etc., og som i deres arbejdsliv har sparet op til pensionen, der i dag pålægges fuld indkomstskat i to lande samtidig. Det er der ikke mange økonomier, der kan holde til, og flere af dem er da også trykket helt i bund. Nogle har følt sig tvunget til at flytte tilbage til Danmark, men andre har ikke den mulighed, fordi det vil påføre dem store tab ved realisation af navnlig deres franske bolig, som de har købt for at kunne bo i Frankrig.

Ligesom der er mange myter om den franske pensionsbeskatning, gælder det også de pensionister, der er flyttet ud af Danmark. De har generelt fået det stempel, at de er flyttet for at spare skat (kaldet »skatteflugt«), selvom det i en række tilfælde er løgn. Det siger sig selv, at personer, der kun har deres folkepension og pension fra et arbejdsforhold, ikke flytter til Frankrig for at spare skat, når der i Frankrig betales fuld indkomstskat af disse pensioner. En række mennesker er derimod flyttet til Frankrig simpelthen for at prøve at leve en del af deres liv i et andet land.

Hvad er baggrunden for, at danske politikere tilsyneladende er ligeglade med disse menneskers skæbne, selvom der er tale om danske statsborgere?

For Kristian Jensen er sagen temmelig klar. Han troede, at han ved at opsigte aftalen og derefter pålægge pensionisterne dansk skat kunne tvinge Frankrig i knæ. Udover at det naturligvis er himmelråbende naivt, er det utrolig kynisk. Det naive består selvfølgelig i, at man kan tro, at den franske stat lader sig påvinge en ændring af dets eget system blot fordi Danmark påfører sine egne statsborgere urimelige vanskeligheder. Gennemførelse af de danske krav ville forudsætte store ændringer i den måde, franskmændene har valgt at indrette deres samfund på, et samfund med knap 65 mio. indbyggere.

For at gennemtvinge politiske ønsker og krav bruger man pensionisterne som et redskab og blæser på, at deres hverdag slås i stykker.

For at gennemtvinge politiske ønsker og krav bruger man pensionisterne som et redskab og blæser på, at deres hverdag slås i stykker. Realiteten er jo, at den danske regering har gjort nogle danske pensionister til gidsler for at tvinge Frankrig med til en ordning, som Frankrig absolut ikke ønsker. Hvad skal man mene om politikere, som for at opnå nogle politiske mål behandler landets egne statsborgere på den måde?

For Kristian Jensens vedkommende er sagen endda særlig grell. Under de politiske drøftelser i 2007 forud for vedtagelsen af loven, som han havde foreslået, havde han dengang brug for at berolige Folketingets øvrige politikere og de mennesker, der var urolige for konsekvenserne.

Han lovede derfor ved flere lejligheder, at der ikke ville blive tale om, at der skulle betales mere i skat.

I et interview i Berlingske Tidende 10. oktober 2007 udtalte han: »Men der er en ting, der er vigtig at slå fast, og det er, at der ikke er nogen danske pensionister, der bliver beskattet hårdere i Frankrig, end hvis de var blevet i Fredericia.«

Forud herfor havde han ifølge en artikel i Dagbladet Børsen 29. juni 2007 udtalt: »Han garanterer dog, at hvis konflikten går i hårdknude, så Danmark og Frankrig pludselig står uden en aftale, så kommer danskerne ikke til at betale dobbelt skat, selv om begge lande kræver skat. Der vil så ske det, at pensionisterne kan trække den franske skat fra i den danske skat.«

Så snart han havde fået sit flertal i hus, forsvandt løfterne og garantiene som dug for Solen, og han afviste herefter konsekvent enhver form for lømpelse, selvom han havde lovet og garanteret det modsatte.

Selvom der næppe er mange mennesker, der ikke finder situationen vanvittig, når de bliver bekendt med, hvordan den danske stat behandler nogle af sine statsborgere, har den nuværende skatteminister, Troels Lund Poulsen, tilsyneladende overtaget den afvisende holdning fra sin forgænger.

Således tillader Troels Lund Poulsen sig i sine svar i forbindelse med behandlingen af det nu foreliggende lovforslag at udtale, at de personer, der flyt-

tede efter skæringsdagen, har været fuldt vidende om, at de skulle betale dobbelt skat. Det er noget af en kamel at sluge, når man sammenholder med forgængerens løfter og garantier.

Kristian Jensen og hans efterfølger har et par automatsvar, de gentager, hver gang de bliver konfronteret med nødråbene og bliver bedt om at overveje en lømpelse af reglerne for at hjælpe de mennesker, der uforskyldt er kommet i klemme.

Det første går ud på, at når en person i Danmark opnår et fradrag og dermed sparer i skat, f.eks. ved pensionsopsparing, så skal den pågældende betale det samme i skat, som i sin tid blev sparet i skat, når beløbet udbetales. Altså at der i Danmark gælder en sammenhæng mellem skattebesparelsen og skattebyrden.

Der kan være megen fornuft i et sådant synspunkt, men den forudsatte sammenhæng mellem fordelene ved et fradrag og ulempen ved en beskatning er på ingen måde et generelt gældende princip i dansk skattelovgivning, og fremføres altid kun, når det er til statens fordel. Synspunktet gælder således åbenbart ikke, når talen falder på, at disse pensionister faktisk betaler to gange indkomstskat af deres egen pensionsopsparing, som de kun har haft et enkelt fradrag på.

Det andet automatsvar går i korthed ud på, at det hele er Frankrigs skyld.

Men for det første har Frankrig en anden opfattelse af spørgsmålet, og man kan så overveje, hvem man tror mest på. For det andet er svaret interessant, fordi det jo fuldstændig svarer til situationen i en sædvanlig gidseltagning, hvis gidseltageren undskylder den manglende frigivelse af gidslerne med, at det skyldes, at den afpressede ikke vil gøre eller betale, hvad gidseltageren forlanger.

Trods den forhenværende og den nuværende skatteministers udenoms snak er realiteten, at det er den danske stat, der ensidigt har opsagt de aftaler, der løste problemet, og at det alene er denne opsigelse, der har skabt et kæmpe problem for en række danske statsborgere, der blot har ønsket at leve en del af deres sidste år i en anden kultur.